

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

Hristos ziditorul

Cel mai evident lucru din lumea de azi e nevoia de reparații. O clădire sau un drum abia a fost terminat și are nevoie de reparații. Așa e cu automobilul, cu mașinile de orice fel, cu trăsurile, cu uneltele și cu toate.

Noi avem spitale și avem închisori. Ce sunt aceste altceva, dacă nu graiul mut că, procesul de deteriorare a vieții umane își urmează și el cursul înaintea. Se pare că lumea a urmat acest proces de decădere din Genesa. De multe ori studenții în istorie observă aceasta și cad în întristarea și părerea de rău de dezastrul civilizației.

Anii tăcerii

Când Domnul Isus a venit în lume, El a trăit o perioadă de ani de tăcere, la masa de tâmplar în Nazaret. Nu e aceasta un simbol și de mare însemnătate că El, Fiul omului a trebuit să trăiască într'un sătuleț de reparat (căci era fără valoare și importanță) în Nazaret, acest timp de tăcere înainte de a-și începe lucrarea de reparare, de rezidire a lumii și a caracterului? Priviți la prima Sa prezentare publică în Nazaret, după cum ni se arată, (în Luca 4:16—30) că a deschis cartea prorocului Isaia și a zis: „Astăzi s'au împlinit cuvintele acestea din Scriptură”, spunând: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.” (v. 18).

El ne spune aici că, a venit să predice Evanghelia săracilor —

acelora cari sunt ruinați cu situațiile, cari s'au prăbușit și au căzut — să desrobească, să elibereze, să dea vederea și să scoată de sub apăsare. Nu observați aici în aceste spuse ale Domnului Isus că, omenirea are nevoie de reparații, că e stricată și ca o mașină hodorogită? Nu observați că omenirea e deplorată dela locul ei?

Ascultați ce spune El despre lucrarea Sa: „**Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut**”, (Luca 19:10) sau cece spune: „**Eu nu am venit să chem pe cei drepti, ci pe cei păcătoși la pocăință**”, (Matei 9:13), ori „**Eu am venit ca să aibă viață**” (Ioan 10:10) și „**Fiul omului n'a venit să i se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscum-părare pentru mulți.**” (Matei 20:28).

Despărțirea de Dumnezeu

E clar că El a fost reparatorul relației dintre om și Dumnezeu. Oamenii prin faptele lor s'au despărțit de Dumnezeu. El a venit să ne reîntoarcă și să Se facă pe Sine calea de întoarcere la Dumnezeu. El nu a venit să arate calea, ci să fie calea. Cuvintele lui exacte sunt: „**Eu sunt calea... nici un om nu poate veni la Tatăl decât prin Mine**”, (Ioan 14:6) și „**Eu sunt ușa, dacă intră cineva prin Mine va fi mântuit**”, (Ioan 10:9).

Dar Isus a mai fost Cel ce a reparat viața. El a readus-o la adevărata ei realitate. De exemple de acestea sunt pline paginile Noului Testament. Amintiți-vă de femeia păcătoasă adusă la Isus. Ea era condamnată, dar ucigașii ei au vrut să vadă atitudinea Lui față de lege, și când El

prin cuvintele Sale a scos afară pe pârâși, spune cu vocea maieștică: „**Mergi... și să nu mai păcătuești**”, (Ioan 8:11).

Și dacă ne-am duce înapoi la minunile fizice ale lui Isus, am vedea și recunoaște că El a turnat și putere peste orice a făcut. Nu a spus El omului cu mâna uscată: „**Intinde-ți mâna ta!**” (Matei 12:13) fără a-i face ceva? In mod tainic în ființa omului s'a strecurat o putere și a putut să-și întindă mâna. Același lucru s'a întâmplat și cu femeia păcătoasă, căreia i-a spus: „...să nu mai păcătuești.” Și ea deacum a putut să se ridice deasupra păcatului. **Aici e deosebirea între religia lui Isus și celelalte.** Sunt multe religii cu morală bună, cu multe norme bune, dar sârmana omenire rămâne tot înfrântă. Isus Hristos, singurul, poate rezidi și readuce lumea la adevărata ei stare.

Fiul cel pierdut a fost restabilit în starea și dreptul de fiu, cu toate că după gândul lui, el trebuia să păzească porcii. Zacheu a fost mântuit, cu toate că și el a recunoscut că, are multe la activul vieții.

Nu reparare, ci regenerare

Lucrarea lui Isus e ceva mai mult ca o reparare, ea e regenerare. El a chemat-o naștere din nou, când a vorbit cu Nicodim. Cel mai real lucru din lumea de azi e faptul că Isus Hristos e gata să împartă noua naștere, care înseamnă o nouă viață, la toți cari vor să-L primească.

Intr'un oraș, la o biserică mare, a fost invitat să predice unul din cei mai buni oratori. Acesta,

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul II. No. 34 Sâmbătă 23 August 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
In străinditate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Ne bucurăm nespuse de mult că Domnul ne-a ajutat din nou, după ce un an de zile nu am putut trimite revista, să o putem trimite acum fraților noștri din Bucovina și Basarabia desrobite. Credem și știm că, atunci când frații noștri o vor primi — vor fi plini de bucurie, se vor veseli și mângâia, mulțumind Domnului că a dat biruință armatelor noastre să-i readucă la Patria Mamă. Nu ne putem imagina bucuria întâlnirii revistei cu frații noștri. Prin ea ei vor putea avea imediat legături cu frații și cu lucrul Domnului din țară.

Un abonament în familie la revista Farul Creștin e un dar, o faptă dată. Am văzut că oricine, când vede un număr din revistă, se repede să-l citească. Copiii se adună grămadă să vadă ce scrie Farul. Legăturile acestea ne bucură și ne inspiră.

Rugăm din nou pe acei, cari observă că adresa e scrisă greșit, să ne comunice aceasta printr-o carte poștală, arătându-ne cum e adresa corectă. Aceasta pentru a putea face corecturile îndreptări.

(Urmare din col. 3-a)

getele tale pe cari nu le mai poți îndrepta, numai Isus singur le poate curăți. Pentru ori cine crede în El, ecoul vieții sale, plină de greșeli și păcate, este cu totul înlăturat și numele aceluia este scris în Cartea vieții.

Cetitorule, oare ești și tu unul dintre aceia? Amintește-ți că Domnul Isus zice:

„Pe celce vine la Mine, nu-l voi da afară”. (Ioan 6, 37).

din „Prietenul”

E C O U L

Imi amintesc că, făcând odată o plimbare prin munți, am auzit în liniștea dimineții, niște sunete minunate, cari se repetau în ecouri. Mergând mai departe, în tâlnii, la o cotitură de potecă, pe un muntean, cu un mare buciom și având în fața lui un mare zid de stânci. M'am apropiat. Munteanul cânta din buciom, doar câteva note, însă după tăcere văile și stâncile muntelui repetau acele note cu o limpezime minunată.

O, cât de serios este a cugeta că fiecare faptă din viața noastră își va avea ecoul ei înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, în ziua socotelilor. Și aceasta întocmai, lămurit, asemenea sunetelor, pe cari adâncurile fac să le auzim din nou. Deși ni se pare că muntele judecării lui Dumnezeu ca să zicem așa este departe de noi, totuși să fim cu toții siguri că ecoul vieții noastre pământeste, ne va răsună în urechi.

Viața omului își urmează drumul, și șgomotul pașilor ei pare să cadă în liniștea universului, fără să fie cules. S'ar zice că nimeni nu ascultă, nimeni nu privește, nimeni nu știe, și dacă trupul a murit, totul s'a sfârșit. Dar așteptați! Liniștea nu este decât pentru puțin timp. Cineva nevăzută a adunat și a scris faptele vieții noastre, cugetele, cuvintele... și asemenea prăpăstiilor munților, cari după câteva clipe de liniște trimit strigătul înapoi, tot astfel și această viață trăită de noi în trupul acesta muritor, va fi readusă întocmai fără nici o știrbitură așa, cum a fost trăită. Dacă munteanul meu ar fi cântat o notă falsă, toate ostenele și părerea lui de rău nu ar mai fi putut, nici s'o oprească, nici s'o îndrepte, nici s'o rechieme; glasul i-ar fi sunat greșit, nota i-ar fi plecat falsă... și curând totul i-ar fi revenit întocmai, adus de ecoul munților. Tot așa va fi cu nepuțință de ascuns sau de șters din viața noastră, un singur cuvânt, o singură faptă.

Oare nu adeverește Domnul Isus, lucrul acesta, când zice: „Vă spun adevărat că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care îl vor fi rostit.” (Matea 12, 36).

Așa dar, fiecărui om îi este dat

să trăiască două vieți; o viață aici jos, în trup, iar cealaltă dincolo de sfârșitul acestui trup muritor. Ucigașul trebuie să-și revadă crima făcută; hoțul și înșelătorul, își vor revădea hoțiile și înșelăturile lor, mincinosul și certărețul viața lui de minciuni și scandal; sgârcitul și răpitorul viața lui de sgârcenie și răpire; nepăsătorul de cele veșnice, mândrul, necredinciosul și netemătorul de Dumnezeu, își vor revădea viața deșartă și pierdută zădărnice; etc. Și toate acestea nu vor fi revăzute în ascuns — așa cum ne au fost, mai mult sau mai puțin trăite pe pământ, — ci înaintea întregului univers, în fața creațiunii întregi. Acolo, fiecare om va auzi acel maestos și solemn ecou, repetând cu o spăimântătoare exactitate, toate gândurile, cuvintele și faptele vieții sale până în cele mai mici amănunte.

Oare nu spune Domnul Isus: „Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit, nici ceva tănușit, care nu va fi cunoscut.” (Matei 10, 26).

Curând, viața fiecăruia va fi sfârșită și cei din urmă pași ai vieții vor răsună pe poteca ei pământeste — iar cele din urmă cuvinte ultimele fapte și gânduri vor fi cu credincioșie culese. Nu mai o clipă de liniște!... iar după aceea se vor desfășura iarăși pentru fiecare om — fie că vrea sau nu vrea — totul ce a fost trăit. „Apoi am văzut un trup mare și alb... Pământul și cerul au fugit... și nu s'a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morții mari și mici, stând înaintea tronului de domnie, și cărțile fur deschise. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele erau scrise în cărțile acelea”, zice apostolul Ioan (Apoc. 20, 11:12).

Însă, slavă lui Dumnezeu! Este Cineva, care se poate așeza în tine și ecoul vieții tale păcătoase. Este Isus Hristos. Să știi că El, murit pentru tine, El a plătit cu viața Lui datoria ta, — cu o viață în totul curată și sfântă, având un ecou fără pată, la fel de curat și sfânt, în fața Tatălui ceresc și a întregului univers. El a ispășit pe lemn păcatele tale și ale mele cu însuși sângele Său.

Toate faptele, cuvintele și gândurile
(Continuare în col. 1-a)

„Da numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul.” (Ps. 62. 1.)

CERUL

În Noul Testament găsim frumoase „aluzii” la casa noastră viitoare. Spunem „aluzii”, pentru că nu există o descriere deplină și clară a cerului în Scriptură. Aceea care este dată în Apocalipsă, nu poate fi înțeleasă altfel, decât ca o serie de frumoase figuri. Acesta este un tablou glorios și totuși nu poate fi așa de frumos, cum ar fi realitatea. Este imposibil a pune în cuvinte omeștești, glorioasele fapte ale sferei spirituale.

Cu toate că e nefolositor, să ne punem întrebări asupra detaliilor din cer, totuși putem aduna, în general, câteva informațiuni despre casa noastră de dincolo de moarte.

1. Cerul este și un loc și o stare de a fi.

2. Oriunde ar fi cerul în Universul crescând al lui Dumnezeu, el nu va fi mai mult, decât **sediu nostru sau capitala noastră**, de la care vom merge prin Univers în serviciul lui Dumnezeu. Cetim, că Cefatea are porți în toate părțile și știm, că porțile sunt făcute pentru comunicarea cu lumea din afară, cu Universul infinit.

3. Cerul este un loc de serviciu.

Mulți cred, că cerul va fi un loc de eternă lenevie. Însă pentru oameni normali, aceasta ar fi un iad. Cerul nu este un loc de trândăvie și pace liniștită, ci o scenă de activitate aprigă și strigătul multor voci. Pacea și tovărășia cu Dumnezeu nu exclude activitatea.

Cer înseamnă a aduce la maturitate și perfecțiune acele calități și energii, cari nu sunt numai în parte desfășurate aici. „Robii Lui îi vor sluji” în iubire, fără nici un pic de egoism, în credință, fără nicio clipă de îndoială, în cunoștință, fără nici o umbră de nesiguranță. Ceea ce este început aici cu credincioșie, este completat acolo. Odihna cea mai adâncă și activitatea cea mai înaltă coincid. Roata care se învârteste cu viteza cea mai mare, pare că stă pe loc.

E adevărat că, Ioan spune în Apocalipsă, că cei cari mor în Domnul, se vor odihni după munca lor „...se vor odihni de ostenele lor”... Aceasta înseamnă că

nu vom face nimic în cer ca să ne ostenească, dar Ioan adaugă imediat, „căci faptele lor îi urmează”, adică ei vor continua să slujească pe Dumnezeu cumva. Exact ceiace vom face în cer, nu știm acum. Chiar dacă Domnul ne-ar spune, noi n'am putea înțelege. Un copilăș nu ar înțelege dacă tatăl său i-ar vorbi despre afacerile sale, despre administrarea unei fabrici, despre consiliu, etc. Astfel suntem și noi în lucrurile privitoare la cer, suntem niște copii. Pavel ne spune că „la inima oamenilor nu s'au suit lucrurile pe cari Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce îl iubesc. „Putem fi siguri, că vom fi colaboratorii lui Dumnezeu la o anumită întreprindere cerească.

O idee a misiunii noastre în lumea spirituală, se vede în cuvintele pe care îngerul le spune lui Ioan: „Eu sunt împreună slujitor cu tine și cu frații tăi.” El a spus astfel de două ori. Dacă îngerul a lăsat și a venit pe pământ, ca să ajute pe unul din slujitorii Domnului în lucrul său, nu va fi oare posibil ca noi să vizităm alte planete, unde Dumnezeu lucrează și să ajutăm pe frații noștri de acolo?

4. Cerul este locul conștiinței depline. Noi, aici pe pământ, dorim să știm multe lucruri cari sunt ascunse de noi. Sunt secrete ascunse în fiecare mică floare și în fiecare fir de nisip, în fiecare palpitate a nervilor, în fiecare inimă îndurerată, pe care înțelepciunea noastră pătrunzătoare nu le poate descoperi. Fiecare lacrimă, este un profund mister, fiecare este o lume neînchipuită de lucruri. Nimeni nu poate spune pentru ce râdem și pentru ce plângem. Nimeni nu poate ceti în mintea fratelui său și chiar **pe a sa proprie n'o poate înțelege.** Cel ce a studiat natura umană cât se poate de aproape, abia a atins suprafața subiectului.

Cei ce pot să ne spună mai mult despre om, dovedesc că oamenii sunt creați minunat. Pavel spune: „Acum vedem ca într-o oglindă întunecoasă”. Noi cunoaștem numai în parte, ceea ce Mintea cea mai sfântă, s'a gândit, cum Inima cea mai blândă a

iubit și ceea ce înțelepciunea cea mai milostivă ne-a dat. Astăzi nu știm, nu înțelegem, sperăm însă că mâine vom cunoaște. „Dar atunci vom vedea față în față.” Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut deplin.” Ori cât de puțin știm despre noi înșine și despre Dumnezeu, suntem cunoscuți Lui. Calea pe care o luăm, gândurile pe cari le gândim, temerile pe cari ne tulbură, îndoielile care ne apasă, El le cunoaște tot așa de bine, cum se cunoaște pe El însuși.

Atunci noi vom cunoaște deplin.

5. Cerul este un loc de frumusețe perfectă. În această lume ne bucurăm numai în parte de frumusețea cu care Dumnezeu a binecuvântat Universul. Dumnezeu este cea mai frumoasă Ființă, pentru că El este cea mai Perfectă Ființă.

Dar Dumnezeu nu numai că este Cea mai Perfectă și Cea mai Frumoasă Ființă, ci și iubește frumusețea. Probă este tot ceea ce El a făcut. Ce este mai frumos ca raza de soare, apusul de soare, florile, muntii acoperiți cu ceață și nori...?

Și apoi Dumnezeu a făcut cerul, locuința Sa, cel mai frumos loc în Univers. „Va fi o cetate sfântă, gătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei”. Dumnezeu care este Supremul Frumos, va trăi în cerul de o supremă frumusețe.

Isus, la fel, a vorbit despre „gloria” Sa, pe care o avea cu Tatăl. În acele ultime ore, înainte de suferințele Lui, El s'a rugat ca ucenicii Săi să poată vedea gloria Sa și noi învățăm, că vom avea partea noastră în gloria Sa. „pentru că vom fi ca El”, adică noi vom fi după Hristos însuși, cele mai frumoase ființe din tot Universul. Pavel deasemenea spune, că cornurile noastre vor fi „făcute asemenea trupului slavei Sale.”

6. Cerul este un loc de perfectă bucurie. Nu poate fi altfel. Unde este Hristos, este și bucurie perfectă. Toate întristările, încercările, durerile, lacrimile și moartea, acolo nu vor mai fi. Dumnezeu etern este Mângăietorul popului Său răscumpărat, prin

(Continuare în pag. 7-a)

„Nădăjduște în Domnul și El te va ajuta.” (Prov. 20, 22.)

ISUS VINE

de Ioan Rusu

„Iată Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apoc. 22; 12.

Isus a vorbit mult despre venirea Lui a doua oară. A căutat să pregătească mintea ucenicilor cu acest eveniment. Ei să știe că, plecarea Sa din lume e vremelnică și că, se va întoarce curând. Primii creștini, au fost foarte în sufletești de acest subiect. Așteptau în fiecare clipă, venirea Domnului. De aceea grăbeau vestirea Evangheliei și aducerea oamenilor la credință, pentruca Domnul, să vină curând. Dacă această conștiință ar fi crescut în toți creștinii dealungul veacurilor, n'ar mai fi nici un om pe pământ, care, să nu-L cunoască pe Isus.

Domnul arată venirea Sa în diferite figuri de vorbire. Aceasta pentruca să fie cât mai înțeleasă de ucenici.

Isus vine ca mire. Aceasta expresie ne arată ce așteaptă Isus dela Biserica Sa. Dacă Isus e mire, Biserica e mireasă. De aceea El caută iubire în mireasa Lui. El nu poate trăi într-o biserică fără iubire. Nici nu va primi în odaia Sa de nuntă decât sufletele care îl iubesc. El cere Bisericii din Efes ca să se întoarcă la iubirea cea dintâi. El recunoaște faptele ei bune, răbdare, disciplina, etc., dar inima Lui se topește după iubirea ei cea dintâi. Pe El numai iubirea fierbinte îl poate satisface. El se arată ca și un mire adevărat, care nu se uită la zestrea miresei, ci la iubirea ei sinceră. Isus caută fapte în Biserica Sa, însă pe acelea făcute din iubire. Tot ce nu e scaldat în dragoste, n'are preț în ochii Lui. În ziua judecării, vor veni unii cu ispășiri mari; El însă le spune: că nu-i cunoaște. Dece? Pentrucă n'au trăit în legătura iubirii Lui. Isprăvile lor, n'au fost făcute din dragoste pentru El. Să cultivăm în sufletul nostru iubirea.

Două feluri de creștini. În așteptarea lor creștinii se împart în două. Unii așteaptă pe Domnul cu inima de iubire, iar alții cu ea stinsă și reci. La unii inima se topește de dor după El, iar alții sunt indiferenți și reci. Când Domnul are să vină, va găsi pe unii trezi iar pe alții dormind. Cei

trezi se vor bucura și iubirea lor va fi fără margini; pe când cei cari dorm vor intra în faza cea mai dureroasă a întristării lor. Ei nu se vor putea bucura de venirea Domnului, din moment ce în inima lor n'a fost iubire pentru El. Indiferența nu poate aduce decât surprize dureroase.

Isus va veni după cum a spus. Să ia pe ai Lui la Sine, ca acolo unde-i El, să fie și ei. Ah! dacă ne-am ruga mai mult pentru o iubire, care ține veșnic. O iubire care nu cade de oboseală, — iubirea lui Isus. El este același ieri, azi și mâine, în iubirea Lui, El nu se poate schimba. Putem avea încredere în El. La venirea Lui a două, Biserica Sa va descoperi în El aceeași iubire neschimbată. Isus deși trăiește în slavă și glorie cerească, iubirea Lui rămâne aceeași pentru Biserica Sa. Ah, de L-am așteptat cu aceeași iubire în care El dorește să ne aibă!

Isus vine cu răsplată. La prima Sa venire Isus, a adus jertfă pentru ispășirea păcatelor, a venit cu sânge și cu apă, ca să ispășească și să curețe pe cei cari vor crede. La a doua Sa venire va aduce răsplata. El va răsplăti pe fiecare om. El nu va rămâne dator nimănui. Dacă cineva a dat numai un pahar de apă în numele Lui, va fi răsplătit. El va răsplăti munca celor cari n'au căzut de oboseală în lucrul lor pe pământ. Pentrucă orice faptă își are răsplata ei în cer. Cine a făcut binele, va primi lauda, cinstea și cununa. Iar cine a făcut răul, va primi rușinea și ocara. Cei cari cred în Isus și prin credință în El fac lucruri bune, vor primi din mâna Domnului cununa nepieritoare a vieții veșnice.

Venirea lui Isus va fi cea mai mare surpriză pentru lume. El vine ca un hoț; pe neașteptate. De aceea așteaptă veghere dela noi. Să ne facem lucrul cu scumpătate. Apariția lui pe ceri va face pe cei cari nu l-au iubit să fugă în crepăturile stâncilor. Aceia însă în cari clocotește dorul după El, vor fi atrași în sfera iubirii Sale și astfel vor fi cu El. Ferice de inima care-L așteaptă. Cum aștepti tu pe Isus? Iată El vine curând.

HRISTOS ZIDITORUL

(Urmare din pag. 1-a)

când și-a început predica, a spus următoarele: „Acum treizeci și unu de ani, eu am fost unul din vagabonzii acestui oraș. Eram găsit în toate șanturile, rupt, sdrăcit ca vai de mine. Într-o noapte însă L-am găsit pe Isus. El mi-a schimbat complect viața, am plecat și iată că acum nimeni nu mă mai recunoaște în mine pe vagabondul de acum treizeci și unu de ani.” Și câți și câți nu pot spune, la mine se împlinesc șase, opt, zece ani dela întâlnirea mea cu Isus și de atunci am o viață nouă.

Salvați dela crimă

Într-o mare întrunire, un om, care numai cu o noapte înainte s'întorsese la Dumnezeu, a fost pus să predice. Întrunirea era sub cer liber, erau acolo mii de oameni. Ajuns la amvon, omul a scos din buzunar un revolver. Arătându-și începutul mărturisirea. „Dacă aseară nu ar fi fost evanghelizat eu aș fi acum un criminal.” Și povestit cum soția l-a lăsat și fugit cu altul, iar el și-a luat un revolver cu gândul de a-i împușca. Așteptându-i, a fost atras de cântarea din biserică. A intrat acolo L-a găsit pe Isus, care l-a făcut un om nou.

Creatură nouă

„Dacă cineva e în Hristos, e făptură nouă, cele vechi s'au dus iată că toate lucrurile sunt noi.” Isus ne clădește, ne face din nou chipul și asemănarea lui Dumnezeu, oameni cari să putem intra în cer, oameni cari aducem roade, să trăim voia și plăcerea Domnului. Isus Hristos marele Zidar al oamenilor, caragterelor și al vieții noi.

Prelucrare de **Alexa Popovici**

Dela depozitul de literatură

Frații cari au comandat cărțile de cântare să ia la cunoștință că întârzieră expeditiei se datorește împrejurărilor, prin care trecem. Cu ajutorul Domnului pe ziua 16 l. c. ele sunt gata și vor fi efectuate grabnic. Totodată încunoștințăm pe frații că. Biblii mici de buzunar Nr. 723 nu mai există. Un catalog al cărților, cu prețurile actuale va fi dat fraților în calendarul bibliotecii, ce va apărea curând.

Totodată d'n comenziile făcute omului s'observat că, frații au înțeles greșit cu privire la cartea de cântări legată în piept. Ea nu-i a lei 95, ci e lei 270. Frații d'acum să înlocuiească comenziile.

„Fiți răbdători în necaz, stăruiviți în rugăciune.” (Romani 12, 12.)

LUMINI IN INTUNERIC

— DIN VIAȚA UNUI PĂCĂȚOS MĂNTUIT —

(Urmare)

„Sufletul meu te caută noaptea.”
Isaia 26. 9.

Dumnezeu este tot pentru cei ce-L caută și-L slujesc. Acest adevăr este atât de bine încercat în viața fiecărui copil al lui Dumnezeu, încât nici nu este nevoie să mai dovedesc. De multe ori mi s'a întâmplat ca să văd în viața, prin care mai străbătea câte o rază de lumină, cum primăvara zarzavaturile slobozeau frunze subțiri albe, veștede slabe și lungi, care încercau să ajungă barem până aproape de locul de unde venea raza de lumină. Nu odată mi s'a întâmplat pe alocurea, să văd acest strigăt tăcut, și aceasta înghesuială jalnică după lumină, care reînviază viața plantelor, tot așa:

„Sufletul își are lumea lui”

Dumnezeu este centrul, dar tot odată și soarele dător de viață al lumii spirituale. După cum florile se înalță sus deasupra frunzelor, numai ca să poată veni în legătură directă cu lumina binefăcătoare a razelor de soare, tot așa și sufletele noastre încearcă să se înalțe deasupra a tot ce este vremelnic și trecător, către Dumnezeu, care este pentru ele magnetul de atragere depe pământ spre locul de unde au fost aduse. Numai când se lasă atrase din pulbere spre El, atunci se poi bucura de mângâierile liniștite ale razelor de lumină eternă. Sufletele lănuite în țărână, într-o lume străună *mi se pot acomoda* bine prin această călătorie trecătoare din valea durerii și a umbrei morții, ele își caută mereu eliberarea la Hristos. Numai atunci sunt libere, când sunt lângă el. Sufletul îl caută cu mare patimă pe Dumnezeu, însă este împiedicat mereu în sute de feluri. Prin părțile noastre s'a întâmplat un caz, când un mort a fost desgropat după vreo două zile și a fost găsit viu. Pe întâmplarea asta s'a făcut multă vălvă. Tot așa se poate întâmpla și în mormântul vieții tale, sufletul tău să stea închis și să-l ții o viață întreagă prizonier. Așa făceam și eu,

...dar nu știam

Ce grozav! Să nu ști că ai suflet! Pe la cincisprezeci ani țărâna și murdăriile filozofiei materialiste au îngropat. I-au închis și pecetluit pe sufletul meu în groapa vieții mele. Eram surprins la început când am auzit că n'am suflet, la urmă m'am obișnuit. Am cetit, am recitat, la urmă mi se părea că m'am convins. Mîntea mea fragedă de copil, primea toate prostiile șarlatanilor materia-

liști. Așa că rugăciunea pe care cu atâta gingășie și scumpătate mi-o turna tatăl meu în suflet, când eram la pieptul lui de vre-o șase anișori, mi-a devenit ne folositoare. Am devenit nepăsător și rece față de tot ce era veșnic și sfânt. Pot spune când necredința și cele sfinte îmi înlănțuiau sufletul, eram chinuți grozav. Înceeam mereu prin studii să înlocuiesc criza sufletească, — dar roata vieții stă în loc, amenințându-mă cu prăbușirea.

„Un învățat plângând”

Desigur, astăzi, în timpul așa zisei crize spirituale oamenii îngrăjesc mai mult să aibe un guler sau o cravată curată și în regulă, decât de sufletul lor. Iar femeile grijesc mai mult de unghii decât de sufletele lor. Cei dela țară mai multe îngrijiri au de animale, decât de sufletele lor și asta, fără supărare. Învățatul Pambo privea din odaia de lucru pe o femeie din oraș, bine gătită, care trecea pe drum. Când a văzut-o, a început să plângă. Fînd întrebat de ce plânge el, răspunse: „Femeia asta întrebunțează și pierde atâția bani și pierde atâta vreme, ca să împodobească trupul, ca astfel să placă oamenilor, dar eu întrebunțez atâta de puțină vreme și cheltuesc atâta de puțin bani, ca să-mi pregătesc sufletul pentru veșnicie.”

„Sufletul meu a fost trezit” din somnul morții

Aici cunosc prea puțin. Dumnezeu a lucrat mult, dar eu am văzut puțin. Știu numai că lumină a venit asupra mea. Dîgul, vîlul, pămîntul a fost rupt, iar sufletul a dat năvală spre Dumnezeu, ca o furtună. Până să-mi dau seama bine despre ce e vorba, m'am trezit om nou și înștit la picioarele Mîntuitorului meu. Să caut, nu știam, să mă rog, nici atât dar cu toate aceste căutam din suflet și cu suflet, mă rugam aproape totdeauna fără să mă forțez în lucrul meu zilnic; iar Domnul Isus a devenit real în viața mea. Eram mirat de noua viață, puterea de mînie, de a injura, de a mă certa, de a mîni, a dispărut, în schimb mă bucuram nespun de o bucurie, pe care n'am mai cunoscut-o și din această bucurie izbuinea laudă și glorie pentru Dumnezeu.

Sufletul luă înțietatea în viață. Trăiam viața mea zilnică ca și ceilalți oameni, dar sufletul în acelaș timp își trăia viața lui. El are legături secrete cu lumea spirituală, cu Dumnezeu.

Sufletul meu avea întotdeauna să fie prezent în împărăția Lui, adică lângă Dumnezeu. Așa știe el. Dacă mă împotrivesc, nu-i bine. Îmi cere înțietatea și trebuie să i-o dau. De multe ori eram tare ocupat, dar el nu ținea deloc seama de aceasta și mi cerea ca imediat să iau contact special cu Dumnezeu. Aici nu mai avea loc nici o amănare, nici o împotrîvire, nici o scuză, nu vrea să primească nici o desvinovățire, nimic din toate acestea. Dorința lui este poruncă supremă și s'a terminat. Fie, fie, îmi ziceam, să te ascult și de astă dată, tu ești stăpînul eternității și a împărăției lui Dumnezeu, făcă-se voia ta. Fiindcă alta nu puteam face, făceam ca totul să fie spre bine. E bine fraților, ca lutul să se supere sufletului, pentru că prin suflet lucrează Dumnezeu, iar prin trup poștele cărnii.

„Sufletul este pretențios” — în felul lui

Și de ce n'ar fi? N'a stat deajuns închis și fără comunicare cu Dumnezeu? Să-i facem și lui pe voie, căci nouă ne-am făcut cât am vrut atunci, când păcatul era domn și stăpîn în viața noastră. El se poartă de multe ori cîndat cu mine. Cîteodată nu mă lasă să mă odihnesc, decât tîrziu după miezul nopții, îmi șoptește în glasul lui dulce „să veghem.” Alteori însă cam pe la doua sau trei dimineata, acelaș lucru „să veghem”, pe el nu-l interesează, la care oară m'am culcat, când flămânzește, atunci vrea să stea la masă cu Tatăl și cu Fiul. Apoc. 3. 20. De ce m'aș împotrivi? Cîteodată desigur mă mai împotrivesc, apoi văd desamăgit că pentru corpul meu chiar mai bine fi prieste dulcea veghere decât somnul.

Mă aduc aminte, când eram copil mic, nu știu cum ne-am obișnuit ca să ne sculăm pela miezul nopții să plîngem, apoi căpătăm mîncare. Asta o făceam regulat. Sufletul meu n'are regulă. El n'are nici timp. El nu vrea să știe de zi sau de noapte. Lui nu-i pasă de socotele noastre omenești. Te mîri, când îi vine dorință să urce din sferile pămîntești. Altă dată nu știu din ce cauză, din zori până în noaptea neagră stă mereu lângă Domnul, în fața Domnului și cu nici un chip nu s'ar lăsa înduplecat să întrerupă legătura lui sfântă cu Dumnezeu. În asemenea împrejurări, mirat de purtarea lui neînțeleasă, îmi continui lucrul meu aici pe pămînt, ca și când nimic deosebit nu s'a întâmplat. Am avut multe experiențe ciudate cu sufletul meu, până ne-am cunoscut mai bine. Odată însă am pățit-o. Eram la masă la un frate. Sufletul meu în mod deosebit și foarte urgent dorea să stea la masă cu

(Continuare în pag. 8-a)

„Deacea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu.” (Tesal. 2, 13.)

Astăzi trebuie să rămân în casa ta

de Marcu Nicșifor
Urmare

Luca 19.5

Cetitorul știe foarte bine că, aceste cuvinte au fost adresate de Mântuitorul nostru unui d'ntre cei mai mari păcătoși din Ierusal'm, anume Zacheu. Mulți cred că Dumnezeu este foarte departe de păcătos; nu-i așa, acei ce gândesc astfel, se înșală amarnic. Dumnezeu e foarte aproape de păcătos și are cele mai bune și mai frumoase gânduri pentru ei.

Ce religie bună avea Zacheu!

Era Evreu; aceasta în concepția poporului de atunci însemna, dacă nu mai mult, cel puțin iubit de Dumnezeu, ales, și mântuit. El, adică Zacheu, ca să-i spunem așa pe nume, avea ca părinte pe Avraam, care a fost prietenul lui Dumnezeu. Și apoi cine mai știe dacă nu cineva din neamurile lui îndepărtate n'au fost profeți, sau poate era din seminția preotească a lui Levi, sau poate era din neamul lui Moise. Avea el religie bună. Religia lui era cea mai bună de sub soare, aceasta o știa oricine, nimeni nu avea îndrăzneala să-l contrazică din acest punct de vedere.

Că păcatul a pus lanțul pe el. Ca la robul de tot, că a ajuns sluga banului a vâtelului de aur că, mergea cu mare iu-teală spre nimicirea veșnică ei, ca și poporul din care făcea parte cu toată religia bună la suprafață, dar rea și putredă în fond asta era altceva. Zacheu chiar ca vameș, nimic nu mă împiedecă să cred că în formalitățile și ceremoniile religiei lui era printre fruntași. Jertfe, participare la templu era regulată, pentru că Ierihonul era aproape de Ierusal'm, așa, că nu era năștău ce osteneală. Multe mai făcea, dar era mort putred în păcate. Nici legea, nici religia, nici ceremoniile, nici dorințele sale bune nimeni și nimic nu-i putea da viață.

Laț groaznic

Păcatul sub haina religiei. Aceasta este una dintre cele mai interesante stări sufletești. Dacă luăm istoria poporului Zacheu, care avea revelația desăvârșită și încă despre Dumnezeu moralitate etc., și totuși nici un popor n'a avut chiar în numele religiei mai mulți zece ca ei. Nici un popor n'a făcut atâtea abateri ca ei. Pareă religia lor deveni scutul de ocrotire al păcatului. Religia acest cuvânt vine de la latinescul re-lego, care înseamnă a lega legătura ruptă între Dumnezeu și fi săi corupți și ciuruți de păcate. În loc ca să-i lege mai mult cu Dumnezeu, religia parcă-i lega tot mai mult cu păcatul, cu diavolul și cu focul veșnic. Ce e mai frumos decât să fi legat de Dumnezeu și deslegat de diavolul? — spune. Dacă religia ta orișcum s'ar numi ea, nu te leagă cu Dumnezeu și nu te desleagă

de lațurile păcatului, atunci dragul meu e și religia ta ca a lui Zacheu. E religia morții, a păcatului, deci caută cât mai repede scăpare la Hr'stos. Ce surprins vei rămânea când sufletul tău va băjbăi după El, vei auzi cuvintele lui: „Astăzi trebuie să rămân în casa ta. Notează cuvintele trebuie să rămân. Casa ta se prăbușește, ab'a se mai ține, ce mulți așteaptă să vadă prăbușirea. Este o înaintare în păcat, aceasta de obicei e tainică și nevăzută, dar e o prăbușire cu păcat cu tot, aceasta e văzută și cunoscută de toți, și-i bine lucrul acesta, nu uita ce-ți spune Domnul, care cunoaște toate: „Astăzi trebuie”... Ce dulce și plăcute sunt aceste cuvinte ale Celui ce ne iubește, ne cunoște și vrea ca să ne ierte... Mai ascultă te rog odată: „Azi trebuie”... Adică înțelege. El vrea azi să pună capăt la tot ce a fost să rupă lanțul acela plăcut, dar care din nenorocire ucide înlăntuit.

Comoara ucigătoare

După ce un vapor s'a distrus în apele oceanului, o parte mică de oameni au scăpat cu ceva provizii pe o insulă. Pământul era bun, frumos, producător. Oamenii din greșală au dat de aur acolo. Toată ocupația le-a fost să muncească la fierul strălucitor. Luni dearândul au scos mult, mult, fiecare până ce li s'a terminat hrana. Atunci au văzut pieirea cu ochii. Au început să semene, grăul ce le-a rămas și alte plante, dar foamea le-a nimic înaintea ca să poată ajunge la recoltă. Dragul meu acela după care alerg și te trudești, nu înseamnă nimic, de aceasta îți vei da seama numai atunci, când totul va fi prea târziu. Mă simțesc din nou îndemnat, nu știu din ce cauză să-ți pun vechea întrebare: „Ești mântuit?” Un scriitor francez povestește cum pe tărâmul mării după un puternic flux (năvală de ape) mergea un călător. Nisipul aruncat de valuri părea moale și plăcut la mers. Deodată văzu, că se scufundă încet, încet, până la glesere, o zise, nimic toată îndată ies din acest nisip luncos. Mergând mai departe, adică tot înainte, corpul său se scufunda până la genunchi. Hm, își zise el, încă puțin să văd ce înseamnă nisipul acesta. Se mai împiedecă de câteva ori târându-se până ce numai bustul, adică numai pieptul era afară. Făcea toate eforturile să iasă, dar în zadar, ceva și mai mult nisipul de sub picioare era prea apos, așa că se scufunda mereu, mereu. Până la gât ajunse. Atunci striga, țipa, cerea ajutor, dar zădarnic. Mișca cu mâinile, făcea cu pălăria, strigând din răsuperi. Nisipul l-a tras și mai afund, peste câteva clipe, gura d'șpăru în nisip. Acum nu mai

striga. Două mâini mișcau, și doi ochi priveau nenorocirea. În curând ochii d'șparură. Două mâini dela cot în sus ca două bețe ciudate mai mișcau. Deodată d'șparură și ele. Tăcerea înghiți totul. Nici un zgomot, nici o mișcare. Doar valurile urlând veneau să pecetluască și mai bine pe cel înghițit.

Fii atenți!

Scumpul meu în lumea aceasta poți avea una din două poziții: ca Petru pe valuri sau ca omul acela înghițit de valurile lumii. Când a reușit lumea, cu toată zădărniciile ei să te aducă sub tăcere, atunci d'avolul a triumfat. Zacheu era cufundat complet în păcat, numai ochii mai priveau, dar erau împânjeniți și ei deabinele. Nu striga, nu se împotrivea, nu lupta contra păcatului. Păcatul l-a pus sub papuc. Nu cumva aceasta e povestea ta? Nu cumva lucrezi și strângi comori ucigătoare?

„Astăzi trebuie să rămân în casa ta”

Vai ce cuvinte frumoase! Mai spune într'un loc în Sf. Scriptură: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” Ioan 14. 23

Auzi suflet scump în casa vieții tale. Aici ar trebui să strigi de zece de ori Aliluia. M'nunea m'nunelor! În casa ta, în care au fost grămădite păcate peste păcate, clae peste grămadă, acolo să vie Mântuitorul lumii. Auzi în casa vieții tale și a vieții mele, care au fost niște peșteri de răutăți și nelegiuiri, să vină însuși Dumnezeu. Ce înseamnă toate aceste? Am fost într'o peșteră acum câteva săptămâni. Vai ce întuneric mare, ce batloace de apă. Curgea apă pe mine din toate părțile. Afară de asta oase peste oase, un miros așa de apăsător, parcă am fost ajuns acolo în fundul iadului. Ce era mai interesant, nici bateria electrică nu se aprindea. Această mă făcea chiar să tremur câteodată. Scumpul meu, în casa vieții tale. Risipită, spartă, neîngrijită. Întunecat de lipsa prezenței lui Dumnezeu, unde nici lumina Evangheliei nu putea răzbate, acolo Domnul Isus vrea să vină și să rămână, ce zice? Nu cumva din nou ai vrea să-L respingi? Auzi dintr'o peșteră în care se ascund ca în fiecare om firese atâtea, de ce n'ai vrea ca Dumnezeu prin prezența Sa minunată s'o transforme într'un templu divin, într'o casă a lui Dumnezeu. Evrei 3. 6. Până de lumină și strălucire? Ingenunchiază și spune-i lui Isus că, vrei!

Un mare profesor universitar american al meu, atât prin convingerea sa, cât și prin scrierile sale, într'o Duminică asculta o predică. Duhul sfânt l-a pătruns atunci a strigat: „Sunt un mare păc-

(Continuare în pag. 7-a)

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui.” (Ps. 107, 1.)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În ziua de Rusaliu a. c. în biserica baptistă din Lupeni s'a oficiat un botez cu 6 suflete, care au mărturisit credința lor în Domnul. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Ioan Rusu. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: Cora, Dobrescu, Băraian și Marinescu. Corul din loc condus de fratele Ardelean a împodobit programul.

Bisericele baptiste din: Petrila, Petroșani și Sonea au avut un curs biblic, ținut de fr. Ioan Rusu în zilele de 16—21 Iunie a. c. Iar în ziua de 22 Iunie frații s'au întrunit în biserică din Petrila, unde au avut un frumos program de încheierea cursului biblic. Au vorbit din cuvântul Domnului frații: Toader Ștefan și I. Rusu.

În ziua de 22 Iunie a. c. în biserică baptistă din Lupeni s'a ținut o frumoasă serbare a mamelor, condusă de sora Eva Tândău. S'au cântat soluri, duete, etc., iar din cuvântul Domnului a vorbit sora Fibi Popovici.

Orfelinatul creștin baptist din com. Pripeți jud. Caraș, are în prezent băieți și fete 25 orfani și 5 ucenici la diferite meserii, care sunt ajutați de orfelinat.

În ziua de 13 Iunie a. c., frații din com. Telicuc inferior, jud. Hunedoara, au avut o mare bucurie cu ocazia unei serbări pentru orfanii din Simeria. Au fost soluri, poezii și orchestra din Deva, condusă de sora Magdalena Mârza împreună cu corul, condus de fr. Șerban Petru, au cântat spre slava Domnului. Au luat parte frați din mai multe comune.

În ziua de 17 Iunie a. c., după o grea suferință a trecut la cele veșnice fr. Durain Nicolae în etate de 34 ani din Zorlențu Mare, jud. Caraș. Serviciul de înmormântare a fost ținut de frații: Drăgoescu Petre și Selejan Ioan. Muzica din Valea Mare a cântat spre slava Domnului.

Astăzi trebuie să rămân în casa ta

(Urmare din pag. 6-a)

tos." A căzut în genunchi, plângea și se tânguia ca un copil, că o vată întreagă s'a împotrivit lui Hristos. Serviciul s'a terminat, toți au părăsit casa de rugăciune, iar el a rămas plângând frânt de durere; Oamenii din oraș, cunoscuții, auzind de aceasta, mergeau, se uitau pe usă și-l vedeau în genunchi plângând mereu. Suflete, suflete, nu te împotrivi dragostei crucifrate, care vrea să rămână în casa ta și să te facă fiul lui Dumnezeu. (Va urma)

În ziua de 29 Iunie a. c., în biserica baptistă din Cârnești, a avut loc căsătoria fr. Petru Aurel cu sora Voicța din Caransebeș. Serviciul cununiei a fost condus de frații: Ioan Dobrianu și Cure Simion.

În ziua de 6 Iulie a. c., frații din biserica Clopotiva, jud. Hunedoara, au avut o mare bucurie cu ocazia serbării femeilor. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: D. Cornea și Ion Dobrianu din comuna Balomir. Serbarea a fost condusă de sora Voicța și de fr. Hand și Păulescu.

A doua zi de Rusaliu s'a ținut un botez în com. Șepreș, jud. Arad cu 9 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. A. Oală, ajutat de frații S. Stuparia și A. Mara. Au fost frații din comunele din jur și un mare număr de vizitatori.

CERUL

(Urmare din pag. 3-a)

toate experiențele lor, schimbând mâhnirea lor în bucurie. Relația aceea veche, pe care ei au simțit-o pe pământ, El o va continua și o va perfecționa. Nu numai că El este obiectul închinăciunii noastre pe tron, ci El vine mai aproape de mulțimea mântuită, vindicând chinurile pământului și alungând orice amintire a durerii. E greu pentru noi să înțelegem cum pot fi șterse cu totul durerile noastre. Adeseori ne e teamă că și acolo va fi cel puțin o amintire a acelor suferințe, dar Dumnezeu va desăvârși rolul său de Mângâietor. Noi vom avea curata bucurie de a fi tot ceea ce dorim, de a face voia lui Dumnezeu, pe care doream s'o facem, dar nu puteam de a atinge perfecțiunea în Hristos, pe care nu reușeam s'o ajungem pe pământ.

7. Cer este acolo, unde este Hristos. Aceasta ar fi îndeajuns pentru un creștin. Isus a spus: „Merg să vă pregătesc un loc, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Cer e casa Tatălui, unde vom fi tineri din nou, unde viața ideală a căminului de aici va fi reînviată și sfințită, unde prieten se va întâlni cu prieten, unde acele multe locașuri vor oferi ospitalitatea lor mare tuturor neamurilor. Înșă nici aceasta nu este faza cea mai importantă a acelei vieți, ce

În ziua de 29 Iunie a. c., în biserică baptistă din Obreja, jud. Severin, s'a ținut un botez cu 5 suflete. Actul botezului a fost ținut de fr. Mircea Teodor. Tineretul din mai multe biserici și din Valea Bistrei au avut un frumos program, muzica și corul din Glimboca, Voșlova și Obreja au cântat spre slava Domnului.

Dela alții

În apropiere de Canton, China, este un spital baptist colonie pentru leproși. Aici sunt îngrijiți peste o sută de leproși, femei, bărbați și copii. În fiecare zi se ține un serviciu divin cu ei și când bolnavii se întorc la Dumnezeu, sunt botezați în numele sfintei Treimi.

În Roma, Italia, sunt patru biserici creștine baptiste. Două din ele sunt mari cu câteva sute de membrii fiecare, iar două sunt mai mici și au fiecare sub o sută de membrii. Fiecare își are predicatorul ei, pregătit în seminarul baptist.

va veni. Faza principală nu este tovărășia cu prieten, ci a tuturor cu Hristos. Casa Tatălui nu este un loc perfect pentru Hristos până când El nu va aduna în toate locașurile ei pe toți acei, pentru cari a murit. Până când El n'are pe toți cei scumpi ai Lui, acolo unde este El și nu-i va face pe toți ceea ce El este, a fi cum El este. „Când El va apare, noi vom fi ca El; pentru că noi îl vom vedea cum este.”

Și aceia pe cari Isus i-a răscumpărat, vor fi o mare gloată, ce nu va putea fi numărată, din orice seminție, din orice norod, și limbă și ei vor sta în picioare înaintea scaunului de domnie al Mielului. Acesta este tabloul bisericii triumfătoare. Aceștia sunt cei cari au haine albe, cari vin din marile necazuri la odihnă și răsplată. Muncile, durerile și ostenețele vieții noastre n'au loc în „țara adevăratei desfătări”. Foamea și setea sunt necunoscute. Aici nu este nici o lipsă, nici o dorință nesatisfăcută. Noaptea este strălucitoare și animată ca și ziua. Ochii nu sunt niciodată tulburați de tristețe pentru că lacrimile sunt șterse și dorința cea mai curată și mai adâncă a sufletului religios este împlinită, „căci cel pe care ei L-au iubit, locuiește cu ei, și ei lucrează întotdeauna înaintea Lui.”

„Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” (Evrei 3, 7—8.)

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Dragostea de viață

Se spune că, pe o iarnă geroasă, un moșneag s'a dus la pădurea din apropiere să aducă niște lemne pentru a-și încălzi cășcoara. La pădure a adunat o sarcină bună de lemne. A luat-o în spate și a plecat spre casă. Pe drum, cu sarcina grea în spinare, prin zăpada mare, moșneagul a obosit. Năcăjit de sărăcie, care-l goneste să facă astfel de eforturi, moșneagul suspină odată lung și zise: „Moarte, moarte, unde ești?”

Povestea spune că, imediat și-a făcut apariția moartea. Când a văzut o, moșneagul a întrebat-o că, ce caută la el. Cu toate că a dorit-o, cu toate că era năcăjit, cu sarcina grea în spate, îngropat în sărăcie, totuși acum, când moartea era lângă el, își exprimase dorul de a mai trăi, chiar dacă viața e grea. Dragostea de viață e ceva ascuns în fiecare din noi. Cu toți vrem să trăim. La înmormântarea unuia trecut, lumea nu plânge, fiindcă a murit, sau pentrucă e rău de el dincolo, ci pentru faptul că nu mai trăiește în această viață. Sinuciderea sunt actele unor oameni, cari la un moment dat și-au pierdut puterea de a mai judeca și astfel s'au aruncat, neștiind, în ghiarele morții lacome și primicioare.

Visul groaznic

O femeie credincioasă avea un soț, care nu vroia să creadă cu niciun chip și pe lângă aceasta era și un bețivan destul de mare. Soția cu multă dragoste i-a arătat păcatul groaznic al beției, și i-a vorbit de grozăvia bădului, care îl așteaptă pe orice necredincios. Dar întotdeauna el râdea și în cele mai multe cazuri o și batjocorea. Ea însă tăcea și răbda. Singurul lucru pe care îl făcea era trecerea ei într-o altă cameră și acolo pe genunchi se ruga pentru ca Dumnezeu să lucreze la inima soțului său pe o cale minunată.

Într-o noapte soțul, după ce se îmbăta, plecă din cămăruță și s'a îndreptat spre casă. Dar întunerecul era mare, iar el prea beat așa, că se pierdu pe o stradă, se împiedecă și căzu într'un șanț. De aici nu se mai putu scula și adormi dus. În somn v'sase un vis groaznic. I se părea, că era condamnat și au venit niște ființe, cari răspundeau numai groază și teamă și l-au luat și l-au dus. Drumul pe care îl duceau cobora spre un adânc. Întunerecul era din ce în ce mai mare, așa că ajunsse ca un orb și nu mai vedea absolut nimic. Și drumul cobora înainte. Pe măsură ce se duceau mai în adânc, auzea din ce în ce mai bine niște voci, țipete și vaete. Il cuprinsese groaza. Vroia să fugă, dar nu vedea nimic și se știa și ocolit de ființele pline de spaimă, cari îl însoțeau.

În sfârșitul și groaza sa, simți că ci-

neva îl ridică și îl scutură. Era un trecător dimineța, care recunoscându-l îl deșteaptă să-l ducă acasă. Acum, odată deșteptat nu-și credea ochilor, era speriat, visul puse stăpânire pe el.

Ajuns acasă își îmbrățișă soția și o rugă să se roage cu el. Merseră și ingenunchiară împreună și el mulțumî în cuvinte frumoase și din înmă Domnului că i-a deschis ochii și l-a trezit la vreme să nu ajungă în așa loc groaznic. Soția nu știa nimic și era mirată de faptul, că soțul ei se roagă. La terminare soțul îi spuse de experiența sa cu visul groaznic, o încredință că și-a dat viața Domnului.

In viață cu Dumnezeu

Se spune că un predicator era păstor într'un mare oraș la două biserici. Una era mare și frumoasă, tocmai în centrul orașului, iar alta mai mică și la o mahala destul de departe de oraș. El predica în fiecare Duminică la ambele biserici. Drumul la biserică din mahala îl făcea cu automobilul.

Într-o Duminică programul tineretului a durat până târziu. Era o seara întunecoasă cu o ploaie de toamnă. După terminare, predicatorul se urcă în mașină și plecă spre casă. Ajuns la barieră, trebuia să aștepte, căci bariera era închisă. Din întuneric apărură o figură mascată, deschise ușa automobilului, puse revolverul în piept și spuse: „Buni sau v'ata!”

Predicatorul foarte calm, spuse după câteva clipe de tăcere: „Viața mea este

Il stos, iar moartea îmi este un câștig.”

Auzind aceasta, crum natul mascat, nu revolverul și începu să stea de vorbă. După o conversație de câteva minute, se deschise bariera. Omul îl rugă pe predicator să mai stea și să-i vorbească. Aceasta însă îl invită în mașină, și să meargă la el acasă. Omul se urcă și scoase mașina. Era un tânăr în plină floare a vieții.

Ajunși la casa predicatorului, se duseră în biroul acestuia, și acolo în noaptea aceea tânărul fu câștigat la Iristos, iar spre zorile dimineții plecă un om nou predat complet și pentru toată viața Domnului Isus.

Mai târziu acest tânăr intră într'un seminar și după terminare plecă misionar între păgâni. Astfel ajunse unul din cei mai folos oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu. Așa a ajuns un tânăr tânăr de drumul mare un copil al lui Dumnezeu și un predicator al Evangheliei lui Isus. O întâlnire cu omul lui Isus, la bariera orașului l'a îndrumat spre o viață nouă, spre o lume mai bună, spre un scop mai înalt și spre un viitor mai frumos și binecuvântat.

A doua zi de Rusaliu a avut loc în biserică baptistă din Arad-Betel cununia religioasă a fr. Ilie Bătăneanț din Curtici, cu sora Alexandra Blaj din Căcir. Actul cununiei a fost condus de fr. Alexa Popovici. Corul din loc și din Măcălaca au cântat spre slava Domnului.

LUMINI ÎN ÎNTUNERIC

(Urmare din pag. 5-a)

Dumnezeu. Am z's: „Întâi termin eu, apoi vii tu.” Mă gândeam o să-i mai treacă, se astâmpără el îndată. Dar spre mirarea mea, el din contră și mai tare mă neliniștea. Vedeam că, ce face el, nu-i bine, dar ce puteam face alta? L'am ascultat. După ce am terminat felul întâi de mâncare, am mulțumit, am cerut scuze, că nu pot mânca mai departe, și am rugat să-mi dea o cameră singură. După jumătate oară totul era bine. După masă m'am rugat cu familia și le-am întrebat pe fiecare, dacă ei sunt siguri de mântuire. Dacă nu cumva au ceva păcate, cu care se împotrivesc Duhului Sfânt? M'am simțit îndemnat să-i întreb, pentrucă credeam că aceasta să fie un motiv pentru care să fiu împiedecat dela masă.

O suflete!... Suflete!

Multe ba'uri mai ai și tu: Știu bine, că nu-ți place aici în pământ și pe pământ, dar mai stai puțin. Te cunosc. Tu vrei întotdeauna numai sus, și numai lumină, pentrucă altfel te neliniștești înlăuntrul meu, dar te rog nu uita corpul, în care ești, are nevoie de odihnă de noapte,

și de somn. Când ești puțin împiedecat în drumu-ți spre lumină și desăvârșire, când numai puține umbre îți acopereșara luminei, spre care privești și căreai aparții, atunci strigă, atunci te frământă și nu vrei deloc să te obișnuiești în întuneric — „ferice tie.”

Mulți zic că nu-s mulțumiți cu felul meu de a fi. Ferice de ei, pentrucă eu nu-s mulțumit cu propriul meu suflet, cu el, cu socotelile lui, nu pot scoate de multe ori la margină, el merge după stâlpu de foc noaptea și ziua și de multe ori prin pustia cea mai mare și printrășerp: cea mai înfocați. El nu lasă corpul acesta să facă popas în pustia lumii, decât numai acolo, unde focul celui Prea Înalt se oprește. Ce minune frumoasă.

Cineva m'a întrebat zilele trecute: „Cine ești?” Iată o întrebare la care am tresărit. Sunt un mister, un necunoscut pentru mine. Ca să nu-l țin prea mult, i-am răspuns cu spusele altor despre mine: „Unii spun că sunt un tânăr bun, alții din contra spun că sunt rău; te rog crede-mi vrei despre mine, că nu mă supăr deloc.”

(Continuare în numărul viitor)